

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. JUDr. Alexanderem Petričkem, advokátem se sídlem Chrastavská 188/27, Liberec 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. OD 678/2015-2/280.9/Ca, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 13. 12. 2016, č. j. 59 A 59/2015 - 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Alexanderovi Petričkovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský úřad Libereckého kraje (dále jen „*žalovaný*“) rozhodnutím ze dne 20. 8. 2015, č. j. OD 678/2015-2/280.9/Ca, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu P. – silničního správního úřadu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 62/14. Žalobce

podal dne 26. 8. 2015 žalobu, kterou se domáhal zrušení citovaného rozhodnutí žalovaného.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „*krajský soud*“) usnesením ze dne 23. 9. 2015, č. j. 59 A 59/2015 – 29, žalobci na jeho žádost ustanovil advokáta a přiznal mu osvobození od soudních poplatků. Následně krajský soud usnesením ze dne 13. 12. 2016, č. j. 59 A 59/2015 - 82, žalobu podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“), odmítl. S odkazem na judikaturu zdejšího soudu krajský soud uvedl, že žaloba neobsahovala řádný žalobní bod, neboť žalobce pouze uvedl, že v celém rozsahu napadá rozhodnutí žalovaného. I přes výzvu soudu žalobce chybějící náležitosti žaloby v zákonné lhůtě pro její podání nedoplnil; pro tento nedostatek nebylo možno v řízení pokračovat.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítal, že nesouhlasí s tím, že žaloba není projednatelná. Úsudek o takto podané žalobě si totiž krajský soud učinil, aniž uvedl, proč by nebylo možné projednat žalobu, kterou stěžovatel napadl celé rozhodnutí žalovaného.

[4] Za podstatný důvod kasační stížnosti pak stěžovatel považoval nesprávný postup krajského soudu, pokud jde o běh lhůt. Dle stěžovatele je nelogické, že krajský soud vydal rozhodnutí více než rok poté, co byla žaloba - byť opožděně - doplněna. Krajský soud tak navíc učinil v rámci ústního projednání poté, co zaslal doplněnou žalobu žalovanému a vyzval jej k vyjádření, na které žalovaný reagoval. Při běhu lhůt, jak jej vykládá krajský soud, by dle názoru stěžovatele mohla nastat situace, že by na doplnění žaloby nezbyl prakticky žádný časový prostor.

[5] V usnesení k doplnění žaloby není uvedena lhůta k doplnění ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Za takovou lhůtu nelze považovat odkaz na § 72 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že nelze směšovat lhůtu k podání samotné žaloby se lhůtou uvedenou v § 37 odst. 5 s. ř. s. Lhůtu dle jeho názoru není možné stanovit pouhým odkazem na ustanovení zákona, neboť nelze na účastníku požadovat, aby se zbývajících dní zákonné lhůty dopočítával. Soudem citovaná ustanovení s. ř. s. nehovoří o možnosti žalobu odmítnout, není-li v zákonné lhůtě pro její podání doplněna. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti je dle stěžovatele dán zejména tím, že krajský soud nepostupoval správně stran posouzení běhu lhůt.

[11] Mezi účastníky není sporný skutkový stav. Lze tedy vyjít z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno stěžovateli dne 21. 8. 2015, což je den, který určuje počátek běhu dvouměsíční lhůty k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Dne 26. 8. 2015 předal stěžovatel k poštovní přepravě žalobu (doručena byla krajskému soudu dne 27. 8. 2015), kterou napadl rozhodnutí žalovaného *„v celém rozsahu“*, současně požádal krajský soud o ustanovení zástupce z řad advokátů. Dnem 26. 8. 2015 se tedy běh lhůty zastavil [do jejího uplynutí přitom zbývalo 56 dní (27. 8. 2015 až 21. 10. 2015 včetně)]. Usnesením ze dne 23. 9. 2015 krajský soud stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků a jako zástupce mu ustanovil advokáta. Usnesení nabylo právní moci dne 29. 9. 2015; tento den byl tedy rozhodující pro opětovný počátek běhu lhůty. Rozběhla-li se lhůta znovu po nabytí právní moci usnesení, tj. dne 30. 9. 2015, uplynula v úterý dne 24. 11. 2015.

[12] Dalším usnesením ze dne 23. 9. 2015 vyzval krajský soud stěžovatele také k tomu, aby v souladu s § 71 odst. 1 s. ř. s. označil výroky rozhodnutí, které napadá, doplnil žalobní body tak, aby bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné, označil důkazy k prokázání svých tvrzení a učinil návrh výroku rozsudku. Stěžovateli uložil, aby chybějící náležitosti doplnil ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel však svoji žalobu doplnil až dne 30. 11. 2015 elektronickým podáním, které bylo dne 1. 12. 2015 doplněno předložením písemného originálu.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že krajský soud neuvedl, proč nebylo možno projednat žalobu, kterou napadl celé rozhodnutí žalovaného. Neprojednatelnost žaloby krajský soud dostatečně odůvodnil na straně 2 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že stěžovatel podal žalobu, která neobsahovala řádný žalobní bod. Pokud jde o požadavky na obsahové vymezení žalobního bodu, k nim krajský soud citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS a č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2001 Sb. NSS) a uvedl, že tyto požadavky žaloba nesplňuje. Takovéto zdůvodnění je dle názoru Nejvyššího správního soudu naprosto dostačující a s důvody zde uvedenými se soud ztotožňuje.

[14] K problematice lhůt k doplnění žaloby se komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, v němž vyslovil, že *„uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývající části lhůty pro podání žaloby.“* Procesní podmínky jsou tak dány bez ohledu na to, zda má žaloba náležitosti, které umožňují její věcné projednání či nikoliv. Nedostatek náležitostí žaloby je tedy pouze překážkou pro pokračování v řízení a absence takových náležitostí se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[15] Pokud krajský soud stěžovateli ve výzvě k doplnění žaloby uložil, aby tak učinil ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. (včetně poučení, jaké následky bude mít nevyhovění výzvě), je takovéto určení lhůty zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, na níž setrval i rozšířený senát v citovaném rozsudku. Stěžovatel tvrdí, že na něm nelze požadovat, aby se zbývajících dní zákonné lhůty dopočítával. Právě to však zákon po stěžovateli a zejména jeho právně vzdělaném zástupci vyžaduje. Jak ostatně uvedl rozšířený senát v citovaném rozsudku *„nejlepším řešením tohoto dilematu je na nic nečekat a bez prodlevy žalobu doplnit.“* To však zástupce stěžovatele neučinil, a doplnil žalobu až po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

[16] Pozdní doplnění žaloby by samo o sobě nebylo překážkou pro její projednání, pokud by bylo možno nahlížet na lhůtu, kterou soud ve svém usnesení určil, výhradně jako na lhůtu soudcovskou, svojí povahou pořádkovou. Rozšířený senát nicméně v tomto ohledu taktéž setrval na názoru zastávaném dosavadní judikaturou, že *„žalobce musí ve lhůtě pro podání žaloby uplatnit alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Pokud žalobní bod neuplatní vůbec, nebo až po lhůtě pro podání žaloby, bude žaloba odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (...) Důležité je, aby soud odkázal na správný zákon.“*

[17] Rozšířený senát přitom zdůraznil, že *„pravidlem by mělo být podání perfektní žaloby. Zákon zcela zjevně chápe odstraňování vad žaloby způsobem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. jako výjimku z pravidla, že žaloba je podána bezvadně (...). Předpokládá se, že žalobce činí vše pro to, aby jeho žaloba byla projednatelná a mohla být včas rozhodnuta. Pokud spoléhá na to, že i nedbale či neúplně zpracovaná žaloba bude mít tyto účinky, nebo dokonce vadnou žalobu podá vědomě se záměrem, že získá čas a prostor pro oddálení účinků napadeného správního rozhodnutí, nemůže počítat se stejným přístupem soudu k zajištění ochrany jeho práv.“*

[18] Z uvedeného vyplývá, že pokud žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu neuplatní alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Pokud žalobce žalobu v souladu s výzvou doplní, je tím nedostatek žaloby spočívající v absenci alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu zhojen.

[19] Krajský soud vyzval stěžovatele usnesením, aby chybějící náležitosti žaloby doplnil ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel však tyto náležitosti doplnil

až po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě. Krajský soud tedy jeho žalobu odmítl důvodně a zcela v souladu s výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Námitku stěžovatele tak zdejší soud shledal nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadené usnesení krajského soudu je zákonné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[22] Odměna soudem ustanoveného zástupce stěžovatele advokáta JUDr. Alexandera Petrička a náhrada jeho hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*advokátní tarif*“). Advokát učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, spočívající v podání kasační stížnosti, za který mu náleží odměna ve výši 3.100 Kč [srov. § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna byla navýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (714 Kč), neboť advokát je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše odměny za zastupování a náhrada hotových výdajů advokáta tak činí 4.114 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele, který je osvobozen od soudních poplatků, nese stát, jak vyplývá z § 35 odst. 8 věty první s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 19. dubna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu